

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרָשַׁת בֹּא רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבֹט א' שְׁבֹט, ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רַשִׁ"י

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן לָמְדוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹדוֹת קָרְבָן פֶּסַח:
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל צָרִיכִים לִקְחַת אֶת אֶחָד הַכִּבְשִׁים אוֹ הָעִזִּים שְׁלֵהֶם, אוֹ לִקְנוֹת, לְקָרְבָן פֶּסַח.
אַחֲרֵי הַשְׁחִיטָה, יֵשׁ לְמֹרֶחַ חֶלֶק מֵהֶדֶם עַל הַמִּשְׁקוֹף וְהַמְּזוּזוֹת שֶׁל הַכְּנִיסוֹת לְבֵית וְאַסּוּר לָהֶם לִצְאֹת
מִפֶּתַח הַבַּיִת, אֲפֹלוּ שֶׁה' הַבְּטִיחַ לַפֶּסַח (לְדַלֵּג) עַל בְּתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּגִלָּל שִׁיתָכֶן שֶׁהַמַּלְאָכִים לֹא יִהְיוּ כָּל
כָּף זֹהֲרִים.
כְּשֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֵם יִתְחִילוּ לְשָׁמֹר עַל חַג הַפֶּסַח, הֵם כִּבֵּר לָמְדוּ מֶה לַעֲנוֹת לִפְנֵי
הַרְשָׁע בְּלִיל הַסֵּדֶר!
כִּפִּי שֶׁנִּרְאָה מֵאַחֵר יוֹתֵר, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ בְּדִיוֹק מֶה שֶׁה' צִוָּה!

תַּהֲלִים / יוֹם א' לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים א'-ט'

הַיּוֹם מִתְחִילִים שׁוּב אֶת סֵפֶר הַתַּהֲלִים מֵהַתְּחִלָּה! אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם נִסִּים אֶת כָּל שׁוּב, לִפְנֵי רֹאשׁ
חֹדֶשׁ שְׁבֹט.
בְּפָרֶק א', מְסַבֵּר בִּיצֵד צָרִיךְ לַהֲתַנְּהֵג אָדָם הַחֹפֵץ בְּהַצְלָחָה מֵאֵת ה'. עַל יְדֵי עֲסוֹק בַּתּוֹרָה וְלֹא בַּהֲבִלֵי
עוֹלָם הַזֶּה, זֹכִים לְבִרְכוֹת רַבּוֹת.
בְּפָרֶק זֶה פָּסוּק מְעַנֵּן: "כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ, וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְלֵילָה" – כָּל מֶה שִׁיְהוּדִי
רוֹצֶה, זֹאת תּוֹרַת ה' וְהוּא הוֹגָה בְּתוֹרָתוֹ בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה.
אֲבָל רָגַע, אִיךָ זֶה מְסַתֵּדֵר? בְּחֶלֶק הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַפָּסוּק כְּתוּב שֶׁהִיא תּוֹרַת ה', וּבְחֶלֶק הַשֵּׁנִי כְּתוּב
תּוֹרָתוֹ (הַתּוֹרָה שְׁלוֹ, שֶׁשִּׁיכֶת לְאָדָם הַלּוֹמֵד)?

אנו לומדים כעת בתנאי שפאשר אדם מתחיל ללמד חלק חדש בתורה לראשונה הוא מרגיש שהתורה היא לא חלק ממנו. אבל ככל שהוא לומד יותר ויותר, אז התורה מובנת לו יותר וכאשר הוא משיג את הענין בשכלו התורה הופכת להיות חלק ממנו! כמו אוכל שאוכלים ונהיה חלק מגוף האדם ומעניק לו חיות.

תנאי / לקויטי אמרים פרק י"ח (א' שבט שנה פשוטה)

בספר התנאי, האדמו"ר הזקן מדרין כיצד לעבד את ה' על פי חסידות. הוא מסביר שלכל יהודי ישנה היכלת לעבוד את ה' בכל חלק מהנהגתו (מחשבה דבור ומעשה) על ידי שמשמש "בלבבך" ברגשות אהבה ויראה לה'.

אם זו המשמעות של עבודת ה' על פי חסידות, אולי חסידות לא מתאימה לכם? כדי להרגיש אהבת ה' ויראת שמים צריך שתהיה התבוננות. צריך לדעת דברים על ה' ולחשב עליהם, כדי שהם ישנו את הדרך שבה האדם חושב באופן טבעי ומתנהג.

לא כולם יכולים לחשב מחשבות עמוקות כל כך, או מענין לחשוב על ה'. אם כן, איך אפשר לומר שזה קרוב מאד, האם זה אפשרי לכל אחד לעבד את ה' באהבה וביראה?

האדמו"ר הזקן אומר, שישנו סוג של אהבה (שכוללת בתוכה גם יראה) שמוכנית אצל כל יהודי בנשמה ונתנה לנו כירושה מהאבות. האהבה הזו, הנקראת אהבה מסתרת, יכולה לגרום לאדם לשלוט על התנהגותו אפילו ללא התבוננות.

איך הדבר אפשרי? אם נתבונן בהסטוריה של עם ישראל נראה משהו מדהים. אפילו יהודים שלא ידעו שום דבר על גדלות ה', מסרו את חייהם על קדוש ה'. יכול להיות שהם לא יכלו לחוות התבוננות, ואולי אפילו לא התרחקו כל כך מעברות במשך חייהם. אבל כאשר פנו אליהם ואמרו להם להתכחש לה' (חס ושלום), הם היו מוכנים למסור את חייהם!

הכח הזה ומסירות הנפש הזו מגיעה מהאהבה המסתרת, והיא חלק מהנשמה של כל יהודי. החלק המדיק בנשמה שבו ממקמת האהבה הזו היא בחכמה של הנשמה. כיון שחכמה היא הדרגה הגבוהה ביותר של הנשמה וגבוהה יותר מדרגות ההבנה שלנו, והיא המקום שבו אפשר לחוש את ה' בעצמה הגבוה ביותר.

לא משנה מה קורה, החלק הזה בנשמת היהודי יודע שה' אחד. כאשר החכמה של הנשמה פעילה, היהודי לא יכול להתכחש לקשר שלו לה'.

בדרך כלל כאשר יהודי מתנסה בנסיון שמנסה לגרום לו לעזב את התורה והמצוות, החלק הזה של הנשמה "נדלק".

בפרקים הבאים נלמד דרכים לעורר את האהבה המסתרת הזו בכל עת, אפילו עבור המצוות הקטנות ביותר.

הדבר יאפשר תמיד לשלוט על ההתנהגות כפי שחסידות מלמדת, באהבה וביראה אפילו ללא התבוננות.

היום יום / א' שבט

בשנה שבה האדמו"ר הקודם, הרבי הרי"צ, השלך למאסה, הוא בקש שכל יהודי יאמר תהלים אחרי התפלה, השיעור היומי של התהלים מחלק כך שבמשך כל חדש נסים את כל הספר (זה החלק של התהלים שבחת"ת).

הַאֲדָמוֹר הַקּוֹדֵם אָמַר שֶׁהַתְּהִלִּים הָאֵלֶּה עוֹזְרִים לְכָל הַיְּהוּדִים וְנוֹתְנִים לָהֶם הַרְבֵּה בְּרָכוֹת! לָכֵן, מְשׁוּם אֲהַבַת יִשְׂרָאֵל, כִּדְאִי לָנוּ לְהַשְׁתַּדֵּל שֶׁכָּל יְהוּדֵי יַעֲשֶׂה זֹאת. שֶׁבְּכָל בֵּית כְּנֶסֶת יֵאמְרוּ אֶת הַתְּהִלִּים אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה, אֲפִלּוּ בְּבִתִּי כְּנֶסֶת שְׂאִינָם שֶׁל חַב"ד.

הַתְּקֵנוֹת שֶׁל הַרְבֵּי עוֹזְרוֹת לְכָל יְהוּדֵי בֵּין אִם הוּא חֲסִיד וּבֵין אִם הוּא עוֹד לֹא! מִתּוֹךְ אֲהַבַת יִשְׂרָאֵל כִּדְאִי לְדַאֵג, שֶׁכָּל יֶלֶד יְהוּדִי, וּבּוֹדְאֵי כָּל יֶלֶד חֲסִידֵי יְקִים אֶת הַתְּקֵנוֹת שֶׁל הַרְבֵּי.

הָאֵם אַתֶּם יְכוּלִים לְמַצּוֹא מִישֶׁהוּ שֶׁמַּעֲנִין לְלַמֵּד אֶת הַחֲתָת יוֹתֵר טוֹב? אוֹלֵי תִּדְבְּרוּ אִתָּם שִׁיְהִיו מְנוּיִים לְדַבֵּר מִלְכוֹת אוֹ לַחֲתִ"ת לִילָדִים? בּוֹאוּ נִבְיֵא אֶת מְשִׁיחַ עֲכָשׁוּ!

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוַת עֲשֵׂה רַמ"ח

הַיּוֹם לּוֹמְדִים שׁוֹב אֶת אוֹתָהּ מִצְוָה, מִצְוַת עֲשֵׂה רַמ"ח, מִצְוִים לְקִים אֶת הַהֲלָכוֹת הַנוֹגְעוֹת לְדִינֵי יְרוּשָׁה, כְּשֶׁאָדָם נִפְטָר לֹא עָלֵינוּ- מִי מִקְבֵּל אֶת חֻפְצָיו וּרְכוּשׁוֹ?

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת נְחִלוֹת פְּרָקִים ג', ד', ה'

בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם, לּוֹמְדִים הַלְכוֹת רַבּוֹת עַל בְּכוֹר, וְעַל מָה שֶׁהוּא מִקְבֵּל.

פְּרָק ג'- לּוֹמְדִים מֵאֵלּוּ דְּבָרִים יוֹרֵשׁ הַבְּכוֹר פִּי שְׁנַיִם וּמֵאֵלּוּ לֹא. אִם לֹאב הִיָּה כְּרִטִּיס פִּיס שְׁזָכָה לְאַחֵר שֶׁנִּפְטָר, הַבְּכוֹר לֹא מִקְבֵּל פִּי שְׁנַיִם מִזֶּה. הוּא מִקְבֵּל פִּי שְׁנַיִם רַק מִמָּה שֶׁהִיָּה לְאָבִיו לְפָנֵי שֶׁנִּפְטָר.

פְּרָק ד' - מִלְּמִד מִתֵּי דְּבָרִים שְׂאָדָם אוֹמֵר מִשְׁנַיִם לְגַבֵּי יְרוּשָׁה. הַלְכָה אַחַת מַעֲנִינָתָהּ הִיא שְׂאָם אָדָם קוֹרֵא "בְּנִי" אוֹ "יֶלְדִי" לְמִישֶׁהוּ, הוּא נֶחֱשֵׁב כִּי־לֵדוֹ לְעִנְיָן יְרוּשָׁה אִם הוּא מִישֶׁהוּ שְׂאָפֶשֶׁר לְבָטַח בּוֹ. לָכֵן בְּהַלְכָה כְּתוּב לְפָנֵי שְׂקוֹרְאִים לְאִשָּׁה שֶׁעוֹבְדָת בַּבֵּית "דּוֹדָה לְאָה" לְמַשֵּׁל, אִם הִיא לֹא בְּאֵמֶת הַדּוֹדָה. בְּגִלָּל שְׂאָם מְכַנִּים אוֹתָהּ כֶּן, יְכוּל לִהְיוֹת שֶׁהַלְכָה תַּחֲשִׁיב אוֹתָהּ כְּדּוֹדָה לְעִנְיָנִים מְסִימִים.

פְּרָק ה'- מִלְּמִד מָה לַעֲשׂוֹת אִם לֹא בְּטוֹחִים שְׂאָדָם מְסִים הוּא בְּאֵמֶת בְּנוֹ שֶׁל הָאָדָם שֶׁנִּפְטָר. הָאֵם הוּא יִקְבֵּל יְרוּשָׁה בְּכָל מְקָרָה, רַק לִיתֵר בְּטָחוֹן?

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / חֹדֶשׁ שְׁבַט

הַיּוֹם רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבַט!

שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה קְשׁוּרִים 12 הַשְּׁבָטִים וְלָכֵן חֹדֶשׁ שְׁבַט קְשׁוּר לְיוֹסֵף הַצַּדִּיק.

כְּשִׁיּוֹסֵף נוֹלָד, אָמָא שְׁלוֹ בְּקֶשֶׁה מָה עוֹד יֶלֶד - "יוֹסֵף ה' לִי בֶן אַחֵר", וְזוֹ בְּעֶצֶם הַמְּשֻׁמְעוֹת שֶׁל יוֹסֵף-לְהוֹסִיף, לְהוֹסִיף עוֹד יְהוּדִי.

"י שְׁבַט זֶהוּ יוֹם הַהֲלוּלָא שֶׁל הַאֲדָמוֹר הַקּוֹדֵם, שֶׁשְּׁמוֹ הִיָּה יוֹסֵף. וְזוֹ הִיָּתָה הַמַּהוּת שֶׁל הַחַיִּים שֶׁל הַאֲדָמוֹר הַרִי"צ- לְהַבִּיא עוֹד יֶלְדִים לְעוֹלָם! לְהוֹסִיף עוֹד יְהוּדִים אֵין הַכּוֹנֶנָה רַק לְעוֹד תִּינוּקוֹת, הַכּוֹנֶנָה הִיא גַּם לְדַאֵג שֶׁעוֹד יְהוּדִים בְּעוֹלָם יִתְנַהֲגוּ כְּמוֹ יְהוּדִים. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ עוֹזְרִים לְיְהוּדִים לְקִים מִצְוֹת, אֲנַחְנוּ מְקִימִים אֶת הָעִנְיָן שֶׁל הוֹסֵפֶת יְהוּדִים!

זֶה הַהוֹרָאָה מִשְׁבֵּט: הָעֲבוּדָה הַמִּיחָדָת שֶׁלָּנוּ הִיא לְדַאֵג שִׁיְהִיו עוֹד יְהוּדִים בְּעוֹלָם.

הַרְבֵּי פַּעַם אָמַר לְחֲסִיד בִּיחִידוֹת בְּשָׁנוֹת הַנְּשִׂאוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁהִמְלִיָּה שְׁבַט הִיא רֹאשִׁי תְּבוֹת "שֶׁנִּשְׁמַע בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת"

יְהִי רָצוֹן שֶׁה' יַעֲזֹר וְעַל יְדֵי מְלוֹי הַשְּׁלִיחוֹת לְקָרֵב יְהוּדִים לַיְהוּדוּת וּלְהַפִּיץ אֶת דְּבַר הַחֲסִידוּת בְּכָל

מקום, חדש זה יהיה החדש שבו נשמע בשורות טובות ובמיחד החדשות שלהם אנו ממתינים יותר מכל, הגאולה האמתית והשלמה.

תפלה / יעלה ויבוא

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בימים בהם הקריבו קרבן מוסף כגון ראש חדש או חול המועד, אומרים "יעלה ויבא" בשמונה עשרה. בברכת "רצה", כאשר מבקשים מה' להחזיר את עבודת בית המקדש, מרגישים במיוחד את חסרון עבודת הקרבנות אותם מוסיפים לכבוד היום. לכן מוסיפים קטע בתפלה "יעלה ויבוא" ומבקשים מה' שיאפשר לנו שוב להקריב את הקרבנות המיוחדים האלו.
(ראה רש"י, גמרא מסכת שבת דף כ"ד עמוד א')